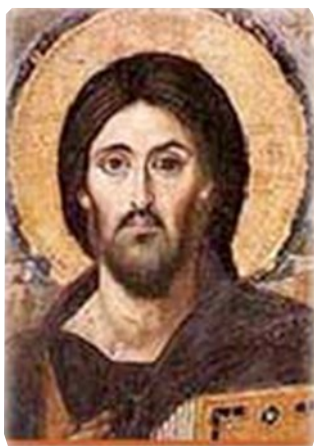

Οι δύο όψεις της Ζωής, (ή) της ζωής μου...

Πρόσφατα, ιδιαίτερα μίλησε μέσα μου μια εικόνα του Κυρίου αλλιώς απ' τις άλλες. Μόλις είχε τελειώσει η Θ. Λειτουργία, και το βλέμμα μου προσείλκυσε αυτή η εικόνα που παρουσίαζε τον Κύριο με δύο όψεις. Έμεινα μπρος της μερικά λεπτά να αφουγκραστώ τι έχει να μου πει.

Ο αγιογράφος απέδωσε στο ένα πρόσωπο του Κυρίου τις δύο ιδιότητες Του, αυτήν του σπλαχνικού Πατέρα και εκείνη του Δίκαιου Κριτή. Το μισό πρόσωπο, γεμάτο γλυκύτητα, το βλέμμα γαλήνιο μεστό από συγκατάβαση και συγνώμη. Στο άλλο μισό, λες και ο αγιογράφος χρησιμοποίησε χρώματα αυστηρότητας σε τόνους και αποχρώσεις του απρόσιτου... Ο συγκαταβατικός Κύριος και ο επικριτικός Κριτής σε μίαν εικόνα...

Έμεινα να την κοιτώ... ε λοιπόν αυτή την εικόνα την έχω ξαναδεί. Την ξαναείδα ζωντανά στη ζωή μου την ίδια. Το πέρασμά μου απ' αυτή τη γη γίνεται κάτω από αυτό το «διπλό» βλέμμα, το βλέμμα της αγάπης και το βλέμμα της δικαιοσύνης.

Η γαλήνη Του μου θύμισε τις γλυκές εκείνες ώρες, τότε που με περίμενε πότε στις γωνιές της θλίψης και πότε στις κορυφές της χαράς μου... τότε ένιωθα το χάδι Του να με παρηγορεί και πλημμύριζε η ύπαρξή μου από την αγάπη Του. Κείνες τις ώρες, το είναι μου γονάτιζε κάτω από το βάρος της αγάπης Του...

Αλλά και το βλέμμα της αυστηρότητας δεν μου είναι άγνωστο. Κάθε που Τον αρνιόμουν και τον αρνιέμαι έτσι βλέπω το βλέμμα της αγάπης Του. Η

αμαρτία χρωματίζει με αυστηρότητα την μορφή Του την γαλήνια και κρύβομαι σαν άλλος Αδάμ μην αντέχοντας τον δίκαιο Πατέρα να με θωρεί... Μα και τότε ακόμη, η αγάπη Του νικούσε την αμαρτία, έψαχνε να με βρει, με φώναζε με το όνομά μου, θυμίζοντας μου θαρρώ πως είμαι το παιδί Του, ακόμη και όταν γλιστρώ στην αμαρτία. Τότε η ψυχή γονάτιζε κάτω απ' το βάρος της συγνώμης Του...

Θεέ μου, ψιθύρισα, αυτή η εικόνα Σου είναι εικόνα της ζωής μου. Για μια στιγμή μου θύμισε πόσο αδύναμη είμαι αλλά και ότι είμαι και το παιδί ενός αδύναμου να μην αγαπά, Παντοδύναμου Θεού.

Αξίωσέ με Κύριε εκείνης της υπερκόσμιας θέας του προσώπου Σου, τότε που η σκιά της αμαρτίας θα αφανιστεί μπρος στην λάμψη του Θείου Σου Προσώπου. Έμεινα να κοιτώ λοιπόν την εικόνα αυτή που μου είπε με την κατανυκτική σιωπή της τόσα πολλά εκείνη την μέρα, και δεν ήταν τυχαίο. Έκανα ένα βήμα να φύγω, μειδιώντας στην όψη της συγκατάβασής Του και προσευχόμενη στη θεά της αυστηρότητας του προσώπου Του. Φεύγοντας, μια προσευχή ανέβηκε στα χείλη μου: κρίνε με δίκαια Κριτά και Πατέρα με τον κανόνα της αγάπης Σου... αμήν».

Η δική μου Ιθάκη...

Θυμάμαι παιδί τότε, στο βιβλίο της Οδύσσειας ζωγράφιζα ακόμη έναν ανάμεσα στους συντρόφους του Οδυσσέα... τον εαυτό μου... στη δική μου Οδύσσεια όμως ήταν ο μόνος που κατάφερε τελικά να επιστρέψει με τον

Οδυσσέα στην Ιθάκη.

Τώρα που πέρασαν και καθώς περνούν τα χρόνια, διαπιστώνω ότι ο Οδυσσέας θα μπορούσε να είναι ο κάθε περαστικός απ' αυτήν εδώ τη γη. Το ποίημα του Ομήρου, ποίημα της ζωής μου, είναι ίσως η αυτοβιογραφία κάθε θαλασσοπόρου στον ωκεανό της ζωής. Δεν είναι άραγε η ζωή μας ολάκερη ένας ατέλειωτος πηγαϊμός;

Κι αναπολώ την δική μου πορεία, ξεδιπλώνω στο ράφι της μνήμης τον δικό μου χάρτη και σημειώνω λιμάνια απάνεμα και φουσκοθαλασσιές της δικής μου θάλασσας στην πορεία προς την δική μου Ιθάκη... και ζωγραφίζω πότε ταξίδια ηλιόλουστα και πότε φάρους σβηστούς στο διάβα μου... μα το φεγγάρι πάντα κει ψηλά, ο δικός Του φάρος στο δρόμο για την Ιθάκη μου, την αιώνια την ποθητή... μια πορεία με χίλια χρώματα, μια πορεία του εγώ μου προς την αυτογνωσία, την κατάκτηση του ίδιου μου του εαυτού μα και του κόσμου...

Και να κει πιο πέρα βλέπω αραγμένο το σκαρί μου στα νησιά των πειρασμών που σαν άλλη Καλυψώ, ζητούν να κρατήσουν δέσμια την ψυχή και το κορμί... κι άλλοτε κλείνω τα μάτια και τ' αυτιά για ν' αποφύγω τις σειρήνες των επιθυμιών και άλλοτε πάλι λωτοφάγος γίνομαι και γω με τους συντρόφους

του Οδυσσέα και λησμονώ την Ιθάκη του ουρανού και τρώω και πίνω καρπούς αποστασίας... κι η βρώση αυτή φέρνει στο νου εκείνη την πρώτη πεθυμιά για βρώμα ανυπακοής κι έπαρσης στον κήπο της Εδέμ... μα το φεγγάρι κει ψηλά, σ' όποια γη αποστασίας, άσβεστος ο δικός Του φάρος...

Περνούν τα χρόνια και η ζωή παρασέρνεται απ' τους ασκούς του Αιόλου και πλανιέται σ' άγνωστη γη κι άγνωστα μέρη. Εκεί συναντώ έναν άλλον εαυτό, προβάλλουν ξαφνικά πτυχές του, κρυφές κι απόμακρες μπροστά μου. Γίνομαι συνδαιτυμόνας της Κίρκης των παθών, σαγηνεμένη από βρώμα και πώμα λήθης και λησμονιάς του δείπνου του αιώνιου...

Μα η εικόνα της πατρίδας μένει μέσα μου βαθιά ζωγραφισμένη, «του γαρ και γένος εσμέν»... και ξυπνά τον ναρκωμένο εαυτό μου και ξανοίγομαι και πάλι στα πελάγη των αγώνων πάνω στο σκαρί της μετάνοιας, διψασμένη για το αιώνιο... μέχρι να με προδώσει και πάλι ο γήινος εαυτός μου μα πάντα προβάλλει μπρος μου το σκαρί της συγνώμης... και ξανοίγομαι και πάλι κάνοντας μια νέα αρχή... ένας ατέλειωτος ηγαιιμός...

Κι έμελλε πάνω στον χάρτη της δικής μου πορείας να σημειώσω την Ιθάκη του πολυμήχανου Δυσσέα, μόνο που για μένα είναι ένας σταθμός, όχι ο προορισμός... άλλωστε οι αποσκευές μου φτωχές είναι ακόμη από εμπειρίες, τα αμπάρια των κατακτήσεων αδειανά και μόνο κάποια ψήγματα αυτογνωσίας κρατώ στην χούφτα μου... μα και το βλέμμα μου... βλέμμα ανικανοποίητης προσμονής είναι, αγκυροβολημένο λες, στο βάθος του ορίζοντα εκεί που το γαλάζιο τ' ουρανού σμίγει με το μπλε της θάλασσας... Δεν είναι η δική μου Ιθάκη ούτε εδώ... Αυτές οι γραμμές είναι μια σηματοδούρα, να σημαδέψω το πέρασμά μου από δω στο χάρτη της ζωής μου, και το δάκρυ που βρέχει το υδάτινο πρόσωπο σου θάλασσά μου, είναι για να θυμάσαι ότι πέρασα από δω... εσύ κρατάς στην μπλε αγκαλιά σου την πατρίδα του Οδυσσέα αλλά την δική μου Ιθάκη αγκαλιάζει το γαλάζιο του ουρανού και κει μονάχα

θα αναπαυθώ την ημέρα του ευλογημένου νόστου, την
ημέρα του γυρισμού...

«Τα κύματα της χάριτος Σου σιωπήσαι με εποίησαν...»

Ἦρθα κι απόψε στο ναό Σου,
στον φυσικό ναό Σου, Δημιουργέ των απάντων,
στάθηκα στην πλαγιά κι αγνάντευα την θάλασσα.
την θάλασσα που τόσο μου μιλά με το άφθογγο
μουρμουρητό της και την τόσο εύγλωττη σιωπή της...
Μου μιλά για την άβυσσο Σου και την άβυσσό μου...
Τούτο το απόγιομα, μπρος στην απεραντοσύνη της
αγάπης Σου στέκεται το ασύνορο της ψυχής μου...
και κράζει ο κουρασμένος εαυτός μου κάτω από το
βάρος του ανεξήγητου εγώ μου,
*«άβυσσος -γήινη χωμάτινη τυραννική-,
άβυσσον, -θεϊκή- επικαλείται»...*
και η βουβή κραυγή έγινε δάκρυ, το δάκρυ
προσευχής...
Κι έμεινα να αφουγκρασθώ λες, την απάντηση
και άκουσα μόνο τον ψίθυρο των κυμάτων,
που ακούραστα υπάκουα χαϊδεύουν την ποδιά της
γης...
Κι ήρθε, απόκριση θαρρώ, στο νου η προσευχή των
αγίων Σου, Απέραντε Κύριε,
*«τα κύματα της χάριτός σου σιωπήσαι με
εποίησαν»...*
Και σώπασε η κραυγή, γαλήνεψε η σκέψη,
ο νους βυθίστηκε σενάματα θεία...

Τα κύματα της χάριτός Του, πότε θωπεύοντας, πότε
σμιλεύοντας τον ατίθασο εαυτό μου, σιωπήσαι με
εποίησαν...

Κι ένιωσα τότε την άβυσσό μου να μικραίνει και να
χωρά στην δική Σου, Αχώρητε Κύριε,

Κι έγινε η προσευχή κραυγή εκεί μπρος στον
καθρέφτη της μεγαλοσύνης Σου, της θάλασσας,

«Κύριε ας χαθώ στην άβυσσό Σου,

κι ας μην καταποντιστώ στα αβυσσαλέα βάθη του
εαυτού μου...».

Οι εποχές της σκέψης και του νου...

Ήταν ένα χειμωνιάτικο απόγευμα, στα μέσα του Δεκέμβρη... περιδιαβάζοντας την σιωπηλή, μάλλον σκυθρωπή ομορφιά της πλάσης, απόμεινα να το κοιτώ, κείνο το μπουκετάκι μοβ κυκλάμινων ριζωμένο

στο ... βράχο. Κι ήρθε στο νου μου ο λόγος Σου, πλάστη του κόσμου, «κοιτάξτε τα κρίνα του αγρού, δεν γνέθουν ούτε μεριμνούν»... κι ένιωσα κείνη τη στιγμή, τη φύση ολόγυρά μου έναν άμβωνα νοητό και ένα τόσο δά κυκλάμινο να με διδάσκει... το σκοτεινό εκείνο απόγευμα του Δεκέμβρη. Και πέρασαν από μπρος μου όλα τα φθινοπωρινά απογεύματα και οι χειμωνιάτικες ασέληνες νύχτες της σκέψης και του νου, τότε που δεν έβλεπα τη μορφή Σου στη ζωή μου, τότε που ένιωθα πως είμαι μόνος σαν ένα λουλούδι που χει ριζώσει στο βράχο, δίχως νερό... μα να που γίνεται δάσκαλος το μοβ ταπεινό κυκλάμινο και μου διδάσκει πως η δύναμη της ζωής, που Εσύ φύτεψες μέσα του, είναι τεράστια και η δύναμή Σου Παντοδύναμη, άμετρη... Εσύ μπορείς να με τρέφεις στις ξέρες της ζωής και να φωτίζεις την όποια εποχή της ζωής μου. Και πέρασαν από μπρος μου αναμνήσεις, στιγμιότυπα της ζωής μου με φόντο τότε ηλιόλουστο και τότε συννεφιασμένο. Και ήρθαν στο νου οι εποχές της σκέψης και του νου οι καιροί. Καλοκαίρια χρωματισμένα με χαμόγελα ελπίδας και μολυβένια πένθιμα φθινόπωρα... χειμώνες βαρείς τότε που σκοτεινίαζε η σκέψη και πάγωνε η καρδιά... τότε που υπήρχαν γύρω μου παγωμένα αισθήματα και νεκρά συναισθήματα μέσα στο χιονιά της απουσίας Σου... τότε πού δεν έβλεπα κανένα κυκλάμινο, πουθενά...

Ακόμη και τότε όμως μέσα στη σκοτεινιά, λες και ξάφνου άνοιγαν οι γρίλιες του ουρανού κι ο ήλιος Σου φωτεινός και πάλι φώτιζε και θέρμαινε την ψυχή, αρκεί μονάχα να έστρεφα καρδιά και βλέμμα ψηλά, πέρα απ' τα γήινα, μ' όποιο καιρό...

Μακάριος εκείνος που ξέρει πως πίσω από κάθε σκοτεινιά κρύβεται ο ήλιος πως τα γκρίζα σύννεφα στον ουρανό δεν είναι παρά οι γρίλιες του ουρανού και πίσω απ' αυτές λάμπει ο ήλιος της αγάπης Σου. Ας ευδοκήσει η Χάρη Σου, οι χειμώνες της καρδιάς και τα φθινόπωρα της σκέψης, να ανταμώσουν και να μεταμορφωθούν μέσα στο αιώνιο καλοκαίρι Σου..